

Мітрапаліт ПАВЕЛ:

«НОВЫЯ ЕПАРХІІ СТВОРАНЫ ДЛЯ ТАГО, КАБ ЕПІСКАПЫ БЫЛІ БЛІЖЭЙ ДА ЛЮДЗЕЙ»

Учора духавенства Міншчыны сабралася ў былым фармаце апошні раз

З новага года на тэрыторыі Мінска і Мінскай вобласці будзе дзейнічаць не адна, а чатыры праваслаўныя епархіі. Акрамя Мінскай, якая супадае цяпер толькі з тэрыторыяй сталіцы і Мінскага раёна, у цэнтральным рэгіёне Беларусі створаны яшчэ тры новыя епархіі Беларускай праваслаўнай царквы: Барысаўская, яе ўзначальвае былы вікарый Мінскай епархіі епіскап Барысаўскі і Мар'янагорскі Веньямін (Тупека), Маладзечанская, архірэем якой прызначаны епіскап Маладзечанскі і Стаўбужскі Павел (Цімафенкаў) і Слуцкая, дзе архірэем выбраны і названы епіскапам Слуцкім і Салігорскім архімандрыт Антоній (Даронін). Хіратонія апошняга прызначана на 28 снежня ў Маскве.

Фота: Аляксандр Шыбенка

Архірэй Мінскай епархіі мае цяпер тытул Мітрапаліта Мінскага і Заслаўскага, Патрыярша Экзарха ўсяе Беларусі. Ён жа ўзначальвае ўсю Мінскую мітраполію, у якую ўваходзяць чатыры новаствораныя епархіі. Рашэнне аб тых структурных зменах было прынята яшчэ ў верасні на пасяджэнні Сінода Беларускай праваслаўнай царквы, а пазней зацверджана на пасяджэнні Свяшчэннага Сінода Рускай праваслаўнай царквы. Тым не менш, учора ў Нацыянальнай бібліятэцы Беларусі сабралася разам свяшчэннаслужыцелі з усёй Міншчыны і сталіцы краіны.

— Сёння сапраўды сход незвычайны. Ён апошні ў такім фармаце, — падцвердзіў журналістам Мітрапаліт Мінскі і Заслаўскі ПАВЕЛ, Патрыяршы Экзарх ўсяе Беларусі. — У наступным годзе нашы свяшчэннаслужыцелі будуць збірацца ўжо па сваіх епархіях.

Санс структурных змен — стварыць умовы для таго, каб епіскапы былі бліжэй да святароў і простых людзей, патлумачыў кіраўнік Беларускай праваслаўнай царквы. — Вы можаце сабе ўявіць, што ў мітрапаліта Мінскага сёння 409 прыходаў у вобласці, больш за 500 святароў, 5 манастыроў, духоўных школ. Нават калі кожны дзень прывітаваць аднаго прыходу, не хопіць года. А трэба ж не проста прыходзіць — трэба служыць, гаварыць з людзьмі. Фізічна немагчыма было зрабіць гэта на працягу аднаго года, — сказаў архірэі.

Мэта агульнага сходу, які атрымаў назву «Сход духавенства епархій Мінскай мітраполіі», — падвесці вынікі мінулага календарнага года. Апошні раз падобнае мерапрыемства праводзілася ў 2012 годзе.

Кажучы пра асабістыя вынікі першага года свайго служэння ў Беларусі, мітрапаліт Павел заўважыў, што яму тут хацелася б казаць не пра сябе, а пра беларусаў, якія прыёмна здзіўляюць яго сваім энтузіязмам, асабліва моладзь.

— Для кожнага чалавека характэрна імкненне да добра. Гэта рыса закладзена ў чалавечую душу Творцам, бо Бог ёсць Дабро. Але тыя, хто навучаны ісці гэтым шляхам, атрымліваюць радасць, а тыя, што не навучаны, робяць памылкі і не атрымліваюць задавальнення. Наша задача — кажаць правільныя словы, — дадаў ён.

На пытанне журналіста газеты «Вязда» пра сваё стаўленне да беларускай мовы, кіраўнік Беларускай праваслаўнай царквы сказаў: — Калі я прыхаю ў Беларусь, адразу запасаю падручнікамі і кнігамі для вывучэння беларускай мовы. У мяне не знікла такога жадання, але сёння ў мяне вялікая спакуса адкасіць гэта, бо ўсе навокал гавораць па-рускі і няма патрэбы вучыць беларускую мову. Калі я аказваюся ў асяроддзі, дзе ніхто не размаўляў па-рускі, то вымушаны быў вучыць іншую мову. Так было з англійскай, на якой я вымушаны быў і гаварыць, і служыць, і прапаведваць. Цяпер у мяне ёсць магчымасць выбару.

Я шмат разумею, калі чую беларускую мову, і не адмаўляюся ад свайго намеру вывучыць яе, бо бачу, як людзі рэагуюць, калі ім гаворыць нешта на іх роднай мове.

«З іншага боку, вельмі важна разумець, што мова — гэта падарунак Бога, які можа аб'ядноўваць людзей і раз'ядноўваць іх, — працягнуў думку архірэі. — Зараз вельмі яскрава для нас прыклад суседняй Украіны, дзе мова стала прычынай раз'яднання. Спробы раз'яднання людзей трэба спыняць на самым пачатковым узроўні. Дзякуючы Богу, што ў Беларусі няма моўнага падзелу».

З вільнымі словамі да духавенства епархій Мінскай мітраполіі звярнуўся на сходзе ганаровы Патрыяршы Экзарх ФІЛАРЭТ. Ён даў стаючую адзнаку мінулага году ў жыцці Беларускай праваслаўнай царквы пад кіраўніцтвам новага архіпаістыра.

«За год было зроблена вельмі шмат, — сказаў уладка Філарэт. — З аднаго боку, заохвалілі добрыя традыцыі, з іншага — праводзілі разумныя рэформы. Усталяваны новы духоўна-адміністрацыйны цэнтр, арганізаваны новыя сінадальныя аддзелы... Спадзяюся, што гэта будзе не толькі садзейнічаць выбудоўванню ўнутраных і знешніх адносін у Царкве, але і галоўнаму — дабравесцю».

Павіншаваў з усталяваннем Мінскай мітраполіі свяшчэннаслужыцеляў і Уладунаважаны на справах рэлігіі і нацыянальнасцяў Леанід ГІЛЯКА.

— Сёння, калі духоўна-маральны крызіс усё больш пагражае асновам цывілізацыі, цеснае ўзаемадзеянне Царквы і дзяржавы ў справе маральнага і патрыятычнага выхавання, асабліва падрастаючага пакалення — найважнейшы складнік сацыяльнай стабільнасці на беларускай зямлі, — сказаў ён. — Яно садзейнічае захаванню самабытных рыс і нацыянальных традыцый нашага народа. Асабліва значнае гэта набывае ў будучым 2015 годзе, які аб'яўлены кіраўніком дзяржавы Годам моладзі.

У сходзе ўдзельнічаў таксама старшыня Мінскага аблвыканкама Сямён Шапіра. Ён адзначыў заслугу Праваслаўнай царквы ў захаванні міру, дабрабыту і ўзаемнай вагагі сродку жыхароў Беларусі і расказаў пра дзяржаўную дапамогу ў будаўніцтве праваслаўных храмаў.

Вольга МЯДЗВЕДЗЕВА.

Знакавая дата

БУЙНЫМ ПЛАНАМ

Дзень нараджэння беларускага кіно — святая ўсеагульная, таму што ўсе мы так ці інакш маем да яго дачыненне. Проста нехта належыць да стваральнікаў, а нехта — да патэнцыйных глядачоў айчыннага кіно. Вядома, стваральніку вышучо сёння са святгам. Але нас, глядачоў, трэба вшываць з тым, што яны ёсць, і з тым, што зрабілі і робяць. Таму мы прапануем разам з дзеячамі кіно і экспертамі паразважаць над пытаннем:

Алег СІЛЬВАНОВІЧ, дырэктар кінастудыі «Беларусьфільм»:

— Да 90-годдзя беларускага кінографічнага прайшоў з новай сістэмай дзяржаўнай падтрымкі кінагаліны. Гэта прыныцыповы момант, таму што з'явілася конкурсная працэдурка, усё стала больш справядліва ў дачыненні да вызначэння пераможцы. Можна быць, не ўсё працуе ідэальна, але яно ўсё ж працуе, і галоўнае, што ёсць разуменне: будучае беларускага кіно — за новым пакаленнем. Таму дзяржава прапавірае ў кожным конкурсе падтрымку дэбюту. Гэта значыць, што ў новага пакалення ёсць будучыня.

Што тычыцца фільмаў, мне падабаецца «Вянок санетаў», яго рытміка. Гуцаць санеты Бэлы Ахмадулінай — у гэтым ёсць медытатывнасць. Ды ёсць шмат беларускіх фільмаў, якія мне падабаюцца: «Знак бяды», «Дзікае паліванне караля Стаха», «Усходні калідор». Шмат выдатных дакументальных фільмаў, ёсць анімацыя вельмі забавная. Дзеці, калі яны не арыентаваны на амерыканскую анімацыю, глядзяць нашы фільмы з цікавасцю, тым больш яны зроблены ў розных тэхніках (а на «Беларусьфільме» было шмат метадых)...

Людміла ПЕРАГУДАВА, кінарэжысёр, галоўны рэдактар часопіса «На экранах»:

— Дата не проста круглая — яна вельмі прыгожая і элагантная. Не кожнаму машаціце дажыць да такога ўзросту. Беларускае кіно не толькі дажыло, але і захавала пэўны запас бадзёрасці, аптымізму і творчай энергіі. І нават адзначае свой 90-ы дзень нараджэння гучнай прэм'ерай дэбютанта. Улічваючы малады крыві павінна дабратворна паўплываць на здароўе беларускага кіно. Ва ўсім выпадку, на гэта спадзяецца і сам ветэран, і маладыя донары, і мы, глядзчы, професіяналы і аматары.

Да 90-годдзя беларускага кіно падрыхтаваны некалькі падарункаў. Адзін з іх — новы фільм з эмблемай Нацыянальнай кінастудыі ў цэтрах: дэбют Аляксандра Бутара «Белыя росы. Вяртанне». Яшчэ адзін падарунак аўтарам гэтага фільма і кінастудыі прынес сам лёс — першы нацыянальны конкурс на Мінскім міжнародным кінафестывалі «Лістапад». Такім чынам, новы беларускі фільм выходзіць на міжнародны ўзровень, улічваючы ў сучасны сусветны кінапрацэс.

Ігар СУКМАНУ, праграмны дырэктар кінафестывала «Лістапад»:

— Для таго, каб зразумець, чым ганарыцца беларускі кінаграфічна, можна зварнуцца да спіса, які створаны па выніках апытання кінарэжысёраў, професіяналаў, кінамагарадзістаў Беларусі. Гэта «Ідзі і глядзі», «Горад майстроў», «Дзікае паліванне караля Стаха»... Да таго ж зараз прайшоў беларускі кінаграфічны год?.. Да такой дастаткова складанай сітуацыі, таму што, з аднаго боку, працягвае існаваць моцная дакументалістыка і анімацыя, з другога — у нейкім крызісе знаходзіцца кінаграфічны ігравы. Не магу сфармуляваць, ці ёсць у гэтым беларускім ігравым кінаграфічным імёны сродку маладога пакалення, на якія варта арыентавацца. Ёсць, па сутнасці, разнавыя праекты, сродку якіх складана адсочыць нейкую тэндэнцыю. У якасці надзеі беларускага кіно гэта існуе, але вельмі хоцэцца, каб нехта таленавіты меў магчымасць рэалізаваць сябе напоўніцца ў гэтай асяродку свае праекты дзіцячымі ілічч.

Людміла САЯНКОВА, кінарэжысёр, загадчык кафедры літаратурна-мастацкай крытыкі Інстытута журналістыкі БДУ:

— Пачну з крытычнай аўвагі, таму што ў беларускім кіно, ад якога «чакаюць нейкіх мастацкіх адкрыццяў» бы пастанова нацыянальных фільмаў, удач няма. Калі не сказаць больш жорстка: увогуле нічога няма. Тым фільмамі, якія выходзяць на экран, — усё ж такі вытворчыя адзінкі, але да такога паняцця як «мастацтва», не маюць дачынення.

Але можна заўважыць такія тэндэнцыі, якія дазваляюць думаць пра нейкае развіццё. Можна гаварыць, што ідзе пошук новых формаў ці фарматаў. Адна з такіх тэндэнцый — «Беларусьфільм» выходзіць на спецыялізаваныя з іншымі краінамі: ствараюцца фільмы-капра-

недждменту, эканомікі, моўнай падтрымкі, сацыяльных навук, міжнародных адносін.

— Вельмі важнымі для Беларусі з'яўляюцца праекты падтрымоўкі ў Расійскай Федэрацыі спецыялістаў для нашых сілавых ведамстваў, — канстатуе першы намеснік міністра адукацыі нашай краіны Вадзім БОГУШ.

— Акрамя таго, у Расіі вядзецца «крэпкавая» падтрымка спецыялістаў па навукамістых спецыяльнасцях для беларускай эканомікі, а таксама для аб'ектаў ядзернай энергетыкі. Так, у рамках Дзяржаўнай праграмы падтрымоўкі кадраў для ядзернай энергетыкі Рэспублікі Беларусь толькі ў 2013 годзе ў вядучых арганізацыях і на аб'ектах ядзернай энергетыкі Расіі вытворчы практыку прайшлі больш як 150 беларускіх студэнтаў адпаведных спецыяльнасцяў, а ў 2012 годзе — 130 чалавек.

Летась беларускія ўніверсітэты выконвалі 150 кантрактаў і дагавораў на паступку навуковай прадукцыі арганізацыям Ніжняга Ноўграда, Саратава, Растова, Санкт-Пецярбурга і іншых гарадоў. Экспарт навуковай прадукцыі склаў 3,7 мільёна долараў

Повестка дня: 1. О совершении сделок общества. Местонахождение ОАО «Лунинецлес»: Брестская обл., г. Лунинец, ул. Первомайская, 56.

Место проведения собрания: Брестская обл., г. Лунинец, ул. Первомайская, 56. Время регистрации в день проведения собрания: с 10.30 до 11.00.

При себе необходимо иметь документ, удостоверяющий личность (для представителя акционера — доверенность).

С материалами собрания можно ознакомиться в рабочие дни, начиная с 22.12.2014 г. (с 10.00 до 16.00) по месту нахождения общества.

УНП 20251040 Совет директоров.

3 чым беларускі кінамагараф прайшоў да свайго 90-годдзя і якімі фільмамі ён можа ганарыцца?

дукцыі. Тры карціны, якія створаны за апошні час, — «Роля» Канстанціна Лапушанскага, «У тумане» Сяргея Лазніцы і «Я не вярнуся» Ільмара Раага — сведчаць аб тым, што «Беларусьфільм» выступае ў гэтых пастаноўках як роўны партнёр. Гэтыя карціны канкурэнцызмаў і прыкметныя, нягледзячы на тое, што фестывальны лёс ва ўсіх розны. Што тычыцца залікаў у бок «Беларусьфільма», яны атрыманы.

Беларускае кіно можа ганарыцца шмат чым. Анімацыйная школа і дакументальная — гэта сапраўды слава беларускага кіно. У нас было і ігравое кіно, якое атрыла папулярнасць сярод глядачоў не толькі Савецкага Саюза. Дастаткова ўспомніць такія фільмы, як «Дзікае паліванне караля Стаха» ці «Праз могілкі». У беларускім кіно склаліся традыцыйныя кірункі: прыклад, ваенна-патрыятычны. Нягледзячы на існаванне іранічнага вызначэння «Партызанфільм», тама ваіны ў нашым кіно прадстаўлена цікава і глыбока. Магу назваць яшчэ фільмы «Я родам з дзіцінства» і «Ідзі і глядзі» (лічыцца, што гэты фільм быў вяршыняй у ваеннай тэме). Да таго ж у беларускім кіно адметны дзіцячы кінамагараф. Тут таксама было шмат удач. Дастаткова ўспомніць творчасць Леаніда Яхначева, Уладзіміра Бычкова (у розных пакаленнях вылікае захваленне яго фільм «Горад майстроў»). У беларускім кіно былі фільмы, якія не знікнуць з кінакарты. Напрыклад, фільм Валерыя Рыбарова «Чужая бацькаўшчына», які адкрываў тэму адраджэння нацыянальнай самасвядомасці. Ці «Мяне завуць Арлекіна» — у свой час самы касавы фільм. Пашчасціла беларускае кіно з тым, што тут жыў і працаваў такі майстар, як Валерый Рубінчыч. Трэба, каб прайшлі такія аўтары, якія маглі б ствараць сваё кіно.

Віктар АСЛЮК, рэжысёр, член Еўрапейскай кінаакадэміі:

— Фактычна пра беларускае кіно зараз існуюць толькі размовы і ўспаміны. Гэта справа, хутчэй, абстрактная, чым рэальная. Нават кінамагарафчынага асяродка ў нас няма. Рухаць кіно ў сённяшняй сітуацыі можа толькі дзяржава. Калі гэта і далей будзе адбывацца так, як у гэтым годзе (амаль адсутнічае фінансаванне), то беларускае кіно ў хуткім часе завершыць сваю гісторыю.

Андрэй КУДЗІНЕНКА, рэжысёр:

— Да 90-годдзя беларускае кіно прайшоў у поўнай разбурынасці. Я памятаю святкаванне 20 гадоў таму і нават не мог уявіць таго, што ёсць зараз. Падзей у апошні час не было абсалютна, «Беларусьфільм» — у руінах, якія называюць рэканструкцыяй. Але галоўная руіна — інтэлектуальная, з кадрамі. Няма ўжо не толькі другога звяна, але і рэжысёраў. 20 гадоў таму былі і Тураў, і Пташук, і Дабралюбаў, і Нікіфараў, і два курсы студэнтаў-рэжысёраў, апэратараў і мастакоў, якія былі поўныя агню і ўжо адначынены міжнароднымі прызымі. Цяпер — разгубленасць і пустэча, правал у нашай галіне. Саюз кінамагарафістаў, які забяспліваў плошчаў, практычна мёртвы; «Белвудэацэнтр», пазабудыны будынак, — таксама. Паводле афіцыйнай статыстыкі, работнікі кіно адны з самых нізкааплачваных (калі меркаваць па сярэднім заробку) у дзяржсектары. Пазітыў ёсць хіба што ў маладых людзях, якія незалежным спосабам здымаюць свае фільмы (добра, што лічбавая тэхналогія гэта дазваляе) і прасоўваюць іх на фестывалі і ў інтэрнэце.

Дар'я ЮРКЕВІЧ, рэжысёр, пераможца Нацыянальнага конкурсу «Лістапад» у «кароткіх метры»:

— Я магу назваць тыя карціны, якія менавіта мяне кранулі: дзіцячы фільм «Не пакайдзі» Л. Яхначева, дакументальныя стужкі «Мы жывём на краю» В. Аслюка і «Божы мой» Г. Адамовіч, студэнцкі фільм Любові Бітны «Урокі майстра»...

Ларыса ЦІМОШЫК, Ірэна КАЦЯЛОВІЧ:

Разглядаюцца пытанні каардынацыі дзейнаў дзяржавы ў навукамістых спецыяльнасцях, звязаных з медыцынскім абслугоўваннем беларускіх грамадзян, якія атрымліваюць вышэйшую адукацыю ў Расіі. Яны не карыстаюцца тымі ж правамі, што і грамадзяне Расійскай Федэрацыі, хоць і знаходзяцца на тэрыторыі суседняй краіны даволі някалькі час...

Надзея ПІКАЛЕВА:

Разглядаюцца пытанні каардынацыі дзейнаў дзяржавы ў навукамістых спецыяльнасцях, звязаных з медыцынскім абслугоўваннем беларускіх грамадзян, якія атрымліваюць вышэйшую адукацыю ў Расіі. Яны не карыстаюцца тымі ж правамі, што і грамадзяне Расійскай Федэрацыі, хоць і знаходзяцца на тэрыторыі суседняй краіны даволі някалькі час...

«ЧАКАЕМ АД БРАСТАЎЧАН КРЭАТЫўНЫХ ІДЭЙ»

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар.)

Вядома ж, ніхто не адмінець традыцыйнай і такіх чакання грамадзян фестывалі, як «Белая Вежа», «Студзеньскія музычныя вечары», «Мы ганарымся байкерскім фестывалем, які ў нас праходзіць у пачатку чэрвеня. 9 мая і 22 чэрвеня дзясяткі тысяч людзей едць у Брэсцкую крэпасць, каб ушанаваць памяць загінулых. Нікога не пакаідае абыякавым рэканструкцыя ваенных падзей пачатку Вялікай Айчыннай вайны. Плануем правесці новае мерапрыемства з удзелам аблвыканкама — выставу эксплірыацы, прымеркаваную да 70-годдзя Вялікай Перамогі. Пра тое, што Брэст стане культурнай сталіцай, даведаліся літаральна нядаўна. Таму мы адкрываем для крэатыўных прапаў, гатовыя выслушаць любыя ідэі гараджан. Выдатна было б, каб да гэтай маштабнай культурніцкай акцыі падключалася моладзь. Мы будзем выступаць мадэратарамі, будзем прымаць ідэі гараджан праз інтэрнэт, іншымі спосабамі, затым іх абмяркоўваць і выбіраць. Любая разумная ініцыятыва можа знайсці падтрымку.

Ці плануецца ў Брэсце будаўніцтва канцэртнай залы?

— Мы спадзяёмся, што гэтае пытанне зрушыцца з мёртвага пункту. Да 2014 года заставаліся толькі дзве вобласці, дзе не было канцэртных зал, — Гродзенская і Брэсцкая. У Гродне, культурнай сталіцай Беларусі ў 2014 годзе, пытанне з канцэртнай залай вырашылі. Таму ў нас ёсць надзея, што такая зала будзе пабудавана і ў нашым горадзе. Нам яе не хапае. Мы ведаем гэтую праблему і не ўтойваем яе. Думаю, калі не сёлета, то да юбілею горада яна будзе пабудавана, мы якраз вызначамся з месцам. У Брэсце будзеца дастаткова шмат жылля, культурных аб'ектаў. Так, сёлета мы

Дзень горада адкрылі цудоўны будынак харэаграфічнай школы ў цэнтры горада. Многія не верылі, думалі, што гэты гістарычны будынак аддадуць пад камерцыйныя мэты. Але яго аддалі дзеці. Там цудоўная танцавальная зала, дзе не сорамна праводзіць балы. Раней у тым будынку было ателье і жылыя кватэры. Каб адкрыць харэаграфічную школу, давалося адасліць тры кватэры. Людзі не толькі атрымалі новае жыллё, але і сертыфікаты, якія даюць права і дзеціям, унукам вучыцца ў гэтай харэаграфічнай школе бясплатна. Завяршаецца рэканструкцыя тэатра лялек. Мы прыкладзём усё намаганні, каб адкрыццё адбылося ў наступным годзе.

Але культурная сталіца — гэта не толькі канцэртныя праграмы, мерапрыемствы з прыцягненнем вядомых артыстаў... Ці я не маю рацыю?

— Так, згодны з вамі, не толькі колькасцю канцэртаў вызначаецца культура горада. Культура — гэта вельмі шырокае паняцце. Гэта павялічаныя адносіны пасажыраў у грамадскім транспарце. Культура — гэта калі людзі кідаюць абгортку не сабе пад ногі, а ў смеццуню. Я ганаруся нашымі пяходамі, калі бачу, як яны (хоць машыны на гарызонце няма) чакаюць, калі загарыцца зялёнае святло. Гэта таксама культура. Ёсць і іншы бок медаля. Калі гараджане безгустоўна распеваюць сцены горада, ламаюць лаўкі... Мы спрабуем з гэтым змагацца, выкарачваю любячы правы вандалізм. Знаходзім месцы, дзе тыя ж самыя вольныя мастакі могуць законна правесці свае зьдольнасці. Як прыклад — мост ля Брэсцкай крэпасці: пад ім была глухая сцяна, мы там зрабілі падсветку і дазволілі маладым графістам яе адзобіць у стылі ваенна-патрыятычнага выхавання. У наступным годзе — гэта адна з ідэй нашага мэра — на вуліцы Савецкай

Меркаванне

Намеснік старшыні Брэсцкага аблвыканкама Леанід ЦУПРЫК:

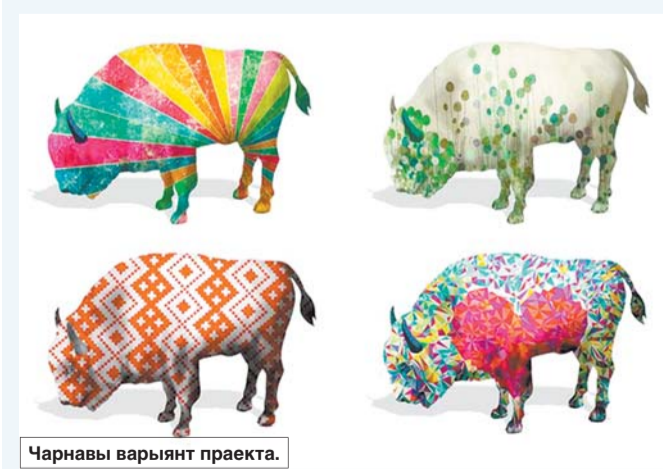
— Сімвалічна, што ў год святкавання 70-годдзя Вялікай Перамогі пачасць тытул «Культурная сталіца Беларусі» пераходзіць менавіта гораду-герою Брэсту. Наш горад, лічу, варты гэтага звання. Па-першае, таму, што тут гістарычна жылі вельмі культурныя, выхаваныя, адукаваныя людзі, якія зьявляюць сваю будучыню з развіццём нацыянальнай культуры. Па-другое, Брэст, нягледзячы на сваю доўгую, амаль тысячгадовую гісторыю, застаецца маладым горадам з яркім, разнастайным і насычаным культурным жыццём. Заўсёды вельмі цікава ў нас праходзіць навагоднія святы. Людзі штогод з неадрывеннем чакаюць фестываль класічнай музыкі, міжнародны тэатральны фестываль і г.д.

плануем устанавіць сцэну для творчай моладзі. Куды б можна было б прыйсці, уключыць у разетку свой інструмент і спяваць, чытаць вершы. З такіх на першы погляд дробязяў і складаецца культура горада, камфортнасць пражывання. Статус «Культурная сталіца», спадзяюся, паспрыяе таму, што гараджане па-іншаму паглядзяць на свой горад.

Вы як карэнны брестаўчанін, які любіць свой горад, куды б парайлі завітаць турыстам у першую чаргу?

— Вядома, цэнтрам прыцягнення турыстаў і гараджан застаецца мемарыяльны комплекс «Брэсцкая крэпасць-герой». Раю прагуляцца па бульвары Гогаля, па вуліцы Савецкай, паназіраць за нашай традыцыйнай запальвання ліхтароў, сфатаграфавана з ліхтарнікам. Вуліца Савецкая — гэта наш горад, калі вечарам праходзіш па сэрцу нашага горада, відаць, што Брэст становіцца еўрапейскім горадам. Вядома, такіх месцаў у горадзе павінна быць больш, больш павінна быць і ўтульных кавярняў. Я сам люблю спорт, таму магу сказаць, што ў нас добрыя спартыўныя пляцоўкі, у прыватнасці, гандбольны клуб. Адным словам, нам ёсць чым ганарыцца, але спыніцца на дасягнутым не збіраемся, будзем развівацца.

Надзея ДРЫЛА.

Чарнавы варыянт праекта.

Ёсць прапанова

Творчыя брестаўчане хацелі б упрыгожыць Беларусь рознакаляровымі зубрамі. Па іх задумцы, у Брэсце трэба спачатку стварыць сем скульптур гэтай жывёлы: па адной на кожную вобласць і Мінск. Затым прапанаваць мастакам з розных рэгіёнаў краіны даслаць свае варыянты каларовага афармлення фігур. Пажадана, каб варыянт тым ці іншым чынам распаўсюдзя пра звычкі, гісторыю, культуру Беларусі. Спачатку рознакаляровыя скульптуры адправяць у падарожжа па Беларусі, а затым — у тур па Еўропе. Пасля вандровак плануецца усталяваць зуброў у знакахых месцах Брэста і праз некаторы час мяняць іх месцазнаходжанне. На конкурсе творчых прац па маркетынгу тэрыторыі, арганізавана ў рамках В міжнароднага форуму «Імідж Рэспублікі Беларусь: стварам і рэалізуем праекты», праект брестаўчан заняў другое месца.

Дарчэнь, ідэя з перасоўнымі скульптурамі — не новая для шэрагу еўрапейскіх краін. Так, на вуліцах Берліна можна ўбачыць размаляваных мядзведзяў, у Дортмундзе — насарогаў з крываімі, у латвійскім горадзе Вентспіліс — кароў, у Ліверпулі — выдуманых жывёльнага «суперлэмбанана» («Гібрыда» ягняці і банана)...

НОВОПОЛЬСКИЙ СЕЛЬСКИЙ ИСПОЛНИТЕЛЬНЫЙ КОМИТЕТ ПУХОВИЧСКОГО РАЙОНА МИНСКОЙ ОБЛАСТИ проводит повторный открытый аукцион по продаже земельного участка для строительства и обслуживания многоквартирного жилого дома гражданина Республики Беларусь, расположенного на территории сельсовета

№ лота	Адрес земельного участка кадастровый номер	Площадь земельного участка (га)	Наличие инженерных сетей
--------	--	---------------------------------	--------------------------